

Čikāgas Ziņas iznāk ik mēnesi, bet jūnijs, jūlijs un augusts ir apvienoti vienā izdevumā, arī decembris un janvāris ir apvienoti. Čikāgas Ziņas sūta visiem, no kuriem ir saņemts vismaz \$55.- ziedojums gadā. Tās sūta ar pirmās šķiras pastu, kas nodrošina ātru saņemšanu.

SLUDINĀJUMU LIKMES:

1 lappuse – \$180, 1/2 lappuse – \$90,
mazākais – \$45

ADVERTISING RATES:

\$180 per full page
\$90 per 1/2 page, smallest ad \$45

Čikāgas Ziņu nākamā mēneša izdevumā ievietojamie materiāli (raksti, fotoattēli, sludinājumi, sarīkojumu kalendāra informācija) redakcijā jāsaņem līdz **iepriekšējā mēneša 10. datumam**. Tikai īsi ziņojumi un iepriekš pieteiktie apraksti saņemami ne vēlāk par 15. datumu.

Materiālu sūtīšanas adrese:

e-pasts: <isimanis@comcast.net>
Ināra Sīmane – 4N013 Randall Road
St. Charles, IL 60175-5044,
tālr.: 630-584-5750

Par sludinājuma saturu atbild sludinātājs; par raksta saturu atbild autors. Manuskriptiem jābūt mašīnrakstā ar autora īsto vārdu un adresi. Anonimus rakstus neievieto. Redakcijai ir tiesības rakstus saīsināt. Rakstos izteiktās domas var nesaskanēt ar redakcijas viedokli. Čikāgas Ziņas honorārus nemaksā.

Izdevējs:

Čikāgas latviešu organizāciju apvienība.

Administrātors: Ilmārs Bergmanis †
e-pasts: <ilmarbergman@gmail.com>
tālr.: 847-803-0546

Atbildīgā redaktore:

Ārija Bergmane
mob. tālr.: 847-828-9737
e-pasts: <arijab@comcast.net>

Redaktore: Ināra Sīmane

e-pasts: <isimanis@comcast.net>,
4N013 Randall Road, St. Charles, IL 60175
tālr.: 630-584-5750

Kasiere: Ārija Bergmane

P.O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824
Ziedojumi, maksājumi par sludinājumiem u.c.
sūtāmi kasierei.

Adrešu maiņu pieteikumi sūtāmi:

**Čikāgas Ziņas, P.O. Box 2824
Des Plaines, IL 60017-2824**

Vāku iekārtojais: Mārtiņš Sīmanis

REDAKCIJAS SLEJA

Mīļie Čikāgas Ziņu lasītāji, kā arī visi, kas bagātinājuši Čikāgas Ziņas!

“Pastāvēs, kas pārvērtīsies!” Rainis

Patiesi vārdi, kuŗus bieži citē ČLOA priekšsēdis savos rakstos.
Arī Čikāgas Ziņu (ČZ) redakcijas saime tiem pievienojas.

2020. gada 8. martā no mums šķīrās Čikāgas Ziņu 1975. gada līdzdibinātājs un mēnešraksta administrātors Ilmārs Bergmanis. Ar skumjām un pateicību redakcijas saime atvadījās no Ilmāra.

Līdz ar 2020. gada vasaras (jūnija/jūlija/augusta) apvienotā Čikāgas Ziņu 433. numura izdošanu Ārija Bergmane, Ināra Sīmane un Mārtiņš Sīmanis atvadās no redakcijas.

Pateicamies lasītājiem par interesi un devīgajiem ziedojumiem, pateicamies, rakstu autoriem, fotogrāfiem, reklāmu devējiem, organizācijām, draudzēm, skolām, gaidu/skautu vienībām, koŗiem, tautas deju kopām, radio raidījumiem, kā arī individuālām personām par labo sadarbību. Bez Jūsu līdzdalības Čikāgas Ziņu nebūtu!

Paldies daudz gadu tehniskai redaktorei/redakcijas slejas autorei Kristīnai Sīmanei-Laimiņai, korektorei Mārai Sīmanei un Saprātīgajām saimniecēm, kā arī visiem, kas gadu gaitā darbojušies redakcijā.

Pateicamies *Augstums Printing Services, Inc.* īpašniekam Aldim Augstumam par ČZ ilggadējo iespēšanu un par viņa ziedojumu – Latvijas simtgadei veltītajiem katra mēneša krāsainajiem vākiem.

Esam nodevuši savus redakcijas pienākumus Čikāgas latviešu organizāciju apvienībai (ČLOA), kas tālāk rūpēsies par Čikāgas Ziņu izdošanu.

Māris Roze, kuŗam ir izcila pieredze rakstniecības, kā arī redakcijas laukā, iesniedzis savu piedāvājumu pildīt ČZ redaktora pienākumus. ČLOA valde apstiprinājusi Māri Rozi par ČZ redaktoru.

Vēlam dievpalīgu jaunajam redaktoram Mārim Rozem, kā arī citiem, kas turpinās ČZ darbu.

Ārija, Ināra, Mārtiņš

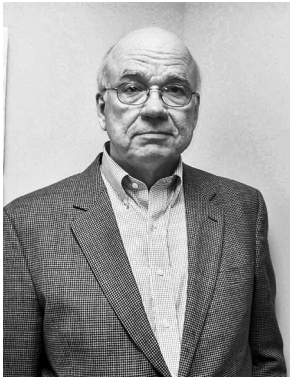
PAZIŅOJUMS

Neparedzētie vīrusa izraisītie apstākļi visā pasaulē ir skāruši arī mūsu mazo sabiedrību. Tādēļ, lai kā redakcija vēlētos izdot Čikāgas Ziņas septembrā mēnesī, ir iespējams, ka to iznākšanu varētu sagaidīt tikai oktobrī.

Vēlot visiem turēties pie veselības,

Red.

PĀRDOMAS PAR “ZIŅĀM” UN “ZIŅOŠANU”

Čikāgas Ziņas žurnāls ir ilgi un spīdoši bijis izdots redaktore Ārijas Bergmanes un Ināras Sīmanes vadībā. Tagad, kad abas ir izteikušas vēlmi nodot atbildību par šo Čikāgas institūciju citu rokās, būtu laiks abām izteikt sirsnīgu pateicību par viņu pūlēm, izveidojot un uzturot saziņas līdzekli, kas mūs ir informējis, ietekmējis un vienojis visus šos gadus, atspoguļojot Čikāgas latviešu sabiedrības dzīvi no bērnu darza līdz pensionāru biedrības.

Uzņemoties atbildību par šo izdevumu, es ceru vēl labu laiku saņemt padomus un citu palīdzību no Ārijas un Ināras par metodēm, kas izauga no pieredzes un ļāva viņām pārvarēt šķēršļus ceļā uz priekšzīmīgu un uzticamu mēnešraksta nonākšanu mūsu pastkastēs.

Par žurnāla saturu:

Gribētu arī šeit paspriest par šī izdevuma nozīmi manā uztverē. Žurnāls ir bijis galvenokārt, kā apzīmē tās nosaukums, par “ziņām”, par notikumiem mūsu sabiedrībā. Bet ne vienmēr, un ne tikai. Ir bijuši arī raksti, kas izsaka viedokļus, uzskatus, ieceres. Tā Dr. Jānis Dimants ČZ Nr. 412 (2018. gada martā) aicina 1946. gada Haunštenes nometnes klases biedriem atsaukties. Abi mūsu draudžu mācītāji ir bieži aicinājuši lasītājus pārdomāt savu rīcību vai meklēt kautko sevī. Pats esmu iesniedzis rakstus ar izteiktiem viedokļiem, piemēram par

mūsu literārās kopas vērtību. Šādi raksti tad ir vairāk ziņojumi, nekā ziņas. Tie mums vēsta, ko rakstītājs domājis, ko viņš/viņa vēlas un kāpēc.

Šis “kāpēc” ir viens no pazīstamajiem žurnālistu pieciem jautājumiem: kuņš/kuņi, kas, kur, kad un kāpēc. Tā mēs esam pieraduši lasīt par kādu notikumu noteiktajā vietā un laikā, bet kas mūs it sevišķi interesē ir kāpēc šis notikums ir mūsu uzmanības vērts. Tā, ja lasām par mums pazīstamas organizācijas sanākumi, gribam arī uzzināt par sanāksmes mērķiem (kalt stratēģiju, pieņemt rezolūciju, pārskatīt budžetu, vai tml.) Un, ja sanākme ir tikai kārtēja (mēneša otrā sestdiena, piem.), tad, kas ir interesants vai sevišķs par šo reizi?

Mums lasītājiem būtu interesanti un vērtīgi arī dzirdēt par mūsu veiksmes stāstiem. Čikāgā ir Amerikas lielākā latviešu skola, ar vairāk kā simts skolēnu. Mēs labprāt lasītu skolas vadītāju rakstus, izklāstot iemeslus un stratēģijas, kas nodrošinājušas šo spožo rezultātu. Man, kā bijušam instruktoram (kā arī mūsu skolas vecākiem), būtu sevišķi interesanti dzirdēt no KBLS skolotājiem, ko viņi dara savās klasēs, kas iedarbojas, kas varētu citiem palīdzēt.

Mums ir rosīgi gaidas un skauti, skanīgi kori, lielie un mazie dejotāji, “Stariņš” un “ČtBAS”. Par visiem mēs gribētu dzirdēt, nevien kur un kad viņi tiekas vai uzstājas, bet kas ļauj viņiem izcelties savā mākslā un radīt mums prieku.

Tā Čikāgas Ziņas varētu bagātināt savu ilgo pastāvēšanu ar jaunām izpausmēm un plašāku ievēriības loku.

Māris Roze

DAIŅA ĪVĀNA RUNA PAR 4. MAIJU

Šī gada 4. maijā, ar Latvijas Nacionālās bibliotēkas (LNB) palīdzību, Dainis Īvāns ierunāja tīmeklī savas atmiņas par 1990. gada Augstākās Padomes balsojumu par Latvijas valstiskās neatkarības atjaunošanu. Šī balsojuma 30 gadu jubilejā, tā laika Latvijas Tautas Frontes vadītājs izklāsta notikuma pamatus un sekas, iekļaujot arī reti minētas detaļas par rīcību saskaņošanu ar Lietuvas Sajūdis vadītāju Vītautu Landsbergi un par saspīlētām sarunām ar Padomju Savienības vadītāju Mihailu Gorbačovu.

Daiņa Īvāna liecība par šiem vēsturiskiem notikumiem ir aizraujoša, pacilājoša. Tā ir mums visiem dāvana no viena no mūsu atjaunotās valsts tēviem.

Runa ir lejupnolādējama no LNB “mākoņa” sekojoši:
<https://makonis.lnb.lv/index.php/s/uyICVSDTh4L72jO>

Māris Roze

LATVISKĀS IZGLĪTĪBAS NOZĪME SVEŠATNĒ

Valsts prezidents Egils Levits un Ordeņu kapituls 2020. gada 23. aprīlī nolēma par īpašiem nopelniem Latvijas neatkarības atjaunošanas periodā, sekmējot Latvijas Tautas frontes uzvaru 1990. gada 18. marta Augstākās Padomes vēlēšanās un Augstākās Padomes balsojumu 1990. gada 4. maijā par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu, kā arī par īpašiem nopelniem Latvijas Trešās Atmodas notikumu dokumentēšanā apbalvot ar Triju Zvaigžņu ordeni un iecelt par:

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieri:

Bijušo Latvijas Tautas frontes Informācijas centra un Augstākās Padomes Preses centra darbinieci, juridisko ekspertu Inesi Birznieci

Bijušo Latvijas Tautas frontes Informācijas centra vadītājas vietnieku un Augstākās Padomes Preses centra vadītājas vietnieku, žurnālistu Paulu Aleksandru Raudsepu

Bijušo Latvijas Tautas frontes Informācijas centra darbinieku, žurnālistu Kārli Streipu

Iecelt par Triju Zvaigžņu ordeņa virsnieku:

Bijušo Latvijas Tautas frontes Informācijas centra darbinieci, stratēģiskās plānošanas speciālisti Māru Sīmani

Inese Birzniece dzima Losandželosā, Kalifornijā un uzauga Pomonā (Losandželas rajonā). Viņa beigusi Dienvidkalifornijas latviešu skolu. 25 gadus dejoja Losandželas latviešu tautasdeju kopā “Pērkonītis”, piedalījās vairākās 2x2 latviešu nometnes. Inese bija Dienvidkalifornijas Latviešu biedrības priekšsēde no 1988.-1990. gadam, pārstāvēja biedrību Amerikas Latviešu apvienības kongresos un darbojās ALAs Nacionālās stratēģijas darba grupā.

Pauls Raudseps dzima 1963. gadā Kolumbusā, Ohaio, bet uzauga Bostonā, Masačūsetsā. Viņš beidzis Bostonas Latviešu skolu, divas vasaras apmeklēja Beverīnas vasaras vidusskolu un vienu semestri pabija Latviešu studiju centrā Rietummičigānas universitātē. Pauls arī piedalījies piecās 2x2 nometnēs gan kā dalībnieks, gan kā vadītājs, un trīs gadus bija audzinātājs un skolotājs Kursas vasaras vidusskolā.

Kārlis Streips dzimis Čikāgā, jaunībā dejoja tautasdeju grupā Dzelmieši, apmeklēja sestdienas, svētdienas un vasaras skolas, vienu gadu – Minsteres latviešu ģimnaziju, piedalījās Čikāgas un Amerikas latviešu jaunatnes apvienības darbā. Tomēr visvairāk pateicoties vecāku uzstājībai, ka mājās jārunā latviešu valodā un allaž jāuztur latviešu gars, Kārlis guva pārliecību, ka Latvijas okupācija bija netaisnīga, un tāpēc, kad pienāca izdevība strādāt tēvzemē, viņš to pieņēma.

Māra Sīmane dzimusi 1960. gadā Čikāgā, uzaugusi Čikāgas apkaimē. Beigusi Krišjāņa Barona latviešu skolu Čikāgā, Gaņezera vasaras vidusskolu un Minsteres latviešu ģimnaziju. Spēlēja kokli “Kaivā”. Strādājusi ar ALJA informācijas nozari, KBLS, Gaņezērā sargāja pludmali, palīdzēja GVV direktoram, u.c.. Kā PBLA Sabiedrisko zinātņu institūta programmas koordinatore trīs gadus organizēja jauniešu stipendiātu iesaisti Latvijas attīstībā.

Tautas frontes ietvaros Atmodas laika dokumentēšanā apbalvoto vidū ir trimdā nonākušo latviešu pirmās paaudzes pēcteči. Viņi dzimuši un auguši ārpus Latvijas, bet savā tā laika mītnes zemē, ASV, ir nostiprinājuši latvisko identitāti, mācoties latviešu skolās un darbojoties latviešu organizācijās. Visi četri vēl joprojām strādā Latvijā. Apsveicam apbalvotos un pateicamies viņiem un viņu skolotājiem par degsmi, enerģiju, izturību un tēvzemes mīlestību!

Čikāgas Ziņu redakcijas saime

ČIKĀGAS LATVIEŠU ORGANIZĀCIJU APVIENĪBA

ČLOA darbību turpina ietekmēt esošie Covid-19 vīrusa ierobežojumi. Esam spējuši sazināties tikai virtuāli pa “ZOOM” video un telefoniski ar kopējām konferenču un individuālām sarunām, kā arī pa e-pastiem. Kā jau lasījāt pagājušajā (maiņa mēneša) Čikāgas Ziņu (ČZ) nr. 432, Ārija Bergmane, Ināra Sīmane, bet vēlāk – Mārtiņš Sīmanis pēc apvienoto mēnešu (jūn./jūl./aug.) ČZ Nr. 433. izdevuma nodošanas neturpinās darbu redakcijā. Tomēr esam priecīgi, ka Māris Roze pārņems ČZ redakciju un vadību sadarbības garā, un ar ČLOA prezidiju un citu palīdzību centīsimies sagādāt Ārijai, Inārai, Mārtiņam un Mārim vasaras mēnešos ČZ gludu pārejas laiku. Mūs iepriecina arī Māra pagātnes pieredze. Viņš ir angļu valodas un literatūras doktors, kurš pārtulkojis grāmatu no latviešu uz angļu valodu un līdz pensionēšanās bijis *DeVry* universitātes vispārējās izglītības un bibliotēku vadītājs. Viņš ir vairāku grāmatu autors, no kurām it īpaši jāpiemin “*Technical Communication in the Age of the Internet*.”

Bet dažas lietas ČLOA nav mainījušās, piemēram, vēl arvien ceram, ka spēsim noturēt

Latvijas Valstssvētku sarīkojumu 21. novembrī Ciānas draudzes īpašumā pēc latviešu skolas stundām. Tomēr daudz kas būs atkarīgs no ASV valdības un/vai pavalsts gubernatora ar vīrusu saistītajiem ierobežojumiem un no paredzētajām pārrunām ar delegātiem, kā arī latviešu skolas vadības, Valstssvētku rīcības komitejas un citu ieteikumiem. Neesam kā delegāti satikušies (fiziski), kā arī nav iespējams noteikt nākošās sanāksmes datumu. Ceram, ka būs iespējams šovasar kaut kad sanākt, varbūt pat brīvā dabā. Jāpiemin arī tas, ka ČLOA centra darba grupas priekšsēdis Guntis Dāboliņš u.c. gatavojas turpmāk iesaistīt plašāku sabiedrības daļu vienotības garā līdzdarboties Krišjāņa Barona latviešu skolas un Ciānas draudzes 5+ gadu īpašuma līguma sarunās un līguma īstenošanā.

Novēlu visiem ČZ lasītājiem jaukas un priecīgas vasaras dienas!

Pastāvēs, kas pārvērtīsies! - Rainis

Mārtiņš Stāks,
ČLOA prezidija priekšsēdis

NĀKOTNI KAĻOT! – turpinājums – 2020 gada jūnijā

Turpinām informēt latviešu sabiedrību par Krišjāņa Barona latviešu skolas (KBLS) un Ciānas draudzes kopējām sarunām par nākotni. 11. maijā satikāmies ar KBLS Nākotnes komitejas pārstāvi Svenu Kīnu, lai turpinātu pārrunas par abu organizāciju priekšlikumiem, ņemot vērā iepriekšējos metus un iecerēto darbību kopējā īpašumā nākamajos piecos gados. Vienojāmies iesaistīt pazīstamo lietuviešu advokātu Al Domanski (Al Domanskis) oficiālā līguma kalšanā, ar cerību noslēgt šo darbu pirms jūnija beigām. Domanska kungs bija viens no galvenajiem spēkiem, kas izveidoja Lietuviešu centru Lemontā, Ilinojā. Kā jau vairākas reizes minēts, ceram, ka sabiedrība atbalstīs un turpinās

sadarbību ar KBLS, vienotības garā izkaļot līguma mērķus, kuri ņem vērā plašākās latviešu sabiedrības vajadzības. Būs iespējas visiem piedalīties, kas rada cerību, ka kopējais uzdevums ļaus turpināt un stiprināt mūsu latviešu sabiedrības savstarpējās saites.

Arvien turpinu laipni gaidīt jautājumus un ieteikumus. Lūdzu, sazinieties ar:

Robertu Ezeriņu
Ciānas Draudzes
Nākotnes plānošanas komitejas priekšēdi
nakotnikalot@gmail.com
708-244-3939

Roberts Ezeriņš

ČIKĀGAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS NAMS – LABĀS ROKĀS

Alex V. Hernandez, reporter for Block Club Chicago (Lincoln Square, North Center, Irving Park area) wrote an online article on May 12, 2020 about the sale of the Chicago Latvian Association building:

IRVING PARK – The new owners of the Chicago Latvian Association building in Irving Park plan to turn it into artist studios and a cultural center.

Abby Monroe and Josh Dihle bought the building at 4146 N. Elston Ave. on April 17 and plan to rename it the Color Club.

Dihle is an artist who paints and carves and teaches at the School of the Art Institute. Monroe has worked in community engagement over the past 15 years.

“I’m not going to lie, it was stressful and slow closing on a building purchase during coronavirus,” Monroe said. “But our bank was really supportive and we had a lot of good partners in making this happen. It all worked out in the end.”

The pair said they’re taking advantage of the stay at home order to start renovating the 92-year-old building.

“We’re keeping its character and keeping it as a cultural hub for the neighborhood. But we’re also giving it a new coat of paint and a few other upgrades that will take time,” Dihle said. “All this time we now have due to the shut down is weirdly useful to us right now.”

The building became the headquarters of the Chicago Latvian Association in 1958. The group had been looking for a permanent home since their inception in 1935.

After acquiring the Elston Avenue building, the association installed a museum celebrating Latvian history and culture, a ballroom for events, a tavern for community meetings, and a library with Latvian literature and various administrative offices.

“We don’t have a younger set of people that want to take over the organization from us,” said Mārīte Plūme, 76, an association board member. “It’s not about money. We’ve been running a fairly

Abby Monroe and Josh Dihle.

Foto: Dace Ķezbere

break-even organization now for most of the time that we’ve existed.”

Plūme’s late father Kārlis Ķezbers was a Latvian journalist who came to the U.S. in 1949 as an exile. He continued to write while in the U.S., even writing a book about the Spanish Civil War and a few children’s stories all in Latvian.

“He was involved with our association but never was an officer. He was president of the Chicago Milwaukee Latvian Press Club. He wrote a lot for the Latvian newspapers and supported whatever Latvian group he could,” Plūme said.

The large painting titled “Tauta pie jūras,” or “People by the Sea” on the second floor was commissioned by the association from the prominent Latvian painter Augusts Annuss in 1965.

Plūme said younger Latvians may have less interest in or need for the association because travel to and from Latvia became much easier following the end of the Cold War in the early 1990’s.

“Back when the Soviet Union existed we couldn’t just fly over there. That lack of access is why our association was so important in Chicago to us,” she said.

Ahead of the sale, association leaders placed several pieces of artwork, artifacts and other historic documents and books in a temperature-

controlled storage or donated them to other cultural institutions.

The Chicago Latvian Association placed their artifacts from their museum in storage while they look for a new home.

Foto: Dace Ķezbere

Packing and moving out of the

building led to interesting discoveries.

“We found a full Viking drinking horn that had a ship and dragon carved into it,” said Dace Ķezbers, 77, president of the association and Plūme’s sister. “The horn is a real animal horn, and the silver detail is real silver.” Before the Latvian Association bought the building, it was home to the Independent Order of Vikings. The group donated the horn to the Swedish American Museum in Andersonville, Ķezbers said.

Ķezbers also found an American flag with 48 stars, a Swedish flag and the order’s meeting minutes from the 1920s and 1930s. They donated the minutes to North Park University in Albany Park.

“The minutes were interesting because they had all these notes about special handshakes and passwords,” she said.

Monroe and Dihle said they hope to continue to use the Elston Building as a community space where neighbors can gather and artists can work once the pandemic is over.

“It remains to be seen if we can have smaller events towards the end of the summer,” Monroe said. “We’re waiting to see what the guidelines are and maybe plan something more intimate or a series of intimate events if it’s safe to do so.”

Regardless, once the pandemic is over the couple plans to host art exhibitions in the building and bring in local musicians to perform.

“The ballroom and tavern are big beautiful event spaces and we’re hopeful people can bring their creativity to it,” Dihle said. “We also talked to the association about trying to host an exhibition of all these Latvian paintings they have, like a crossover event.”

Plūme and Ķezbers hosted a final open house March 15 for the public to say farewell to the association.

“We had our first board meeting since the virus happened over Zoom this month. We’re not planning on going away, but we’re still looking for a new home for the association,” Ķezbers said. “It’s still too early to say because of this pandemic, but we’re hoping to stay in the Chicagoland area.”

Reprinted with permission.

Alex Hernandez can be reached at <alex@blockclubchi.org>

ZIŅAS NO ČIKĀGAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS

Kā ziņojām maija numurā, Čikāgas latviešu biedrības nams ir pārdots, un visas mantas glabājas noliktavā. Nauda ir droši noguldīta Klīvlāndes latviešu kreditsabiedrībā un divās bankās.

Nams ir pārdots, bet biedrība pastāv un turpina darboties iespēju robežās. Tāpat kā citas organizācijas, Covid-19 vīrusa dēļ nevaram valdes sēdes un pasākumus rīkot klātienē kā agrāk. Tādēļ valde noturēja savu maija valdes sēdi ar Zoom tehnoloģiju, kas izdevās gluži labi. Šis pagaidu laiks dos mums iespēju pārdomāt kā lietas darīt citādāk, lai turpinātu biedrības darbību.

Vēl joprojām ceram svinēt ČLB 85 gadu pastāvēšanas sarīkojumu 7. novembrī, bet pagaidām nezinām kā un kur to rīkosim.

Esam gatavi uz klausīt idejas par ČLB nākotni - ko un kā darīt. Apsverot dažādas iespējas, valde rīkosies bez steigas, sabalansējot esošās finanses un spēku, ko cilvēki ir gatavi ieguldīt, lai darbi ietu uz priekšu. Paldies visiem, kuri līdz šim ir iesnieguši savas ierosinājumus!

*ČLB valdes vārdā
Dace Ķezbere*

GUNĀRA BLUMBERGA DARBĪGAIS UN RAŽENĀIS MŪŽS

2020. gada 5. aprīlī 82 gadu vecumā savās mājās Glenview, IL ģimenes klātbūtnē mūžībā aizgāja pazīstamais Čikāgas advokāts Gunārs Blumbergs, atstājot sievu Ināru, četrus dēlus – Pēteri (ar sievu Lauru), Ēriku (ar sievu Annu), Robertu, Dāvidu (ar sievu Māru), kā arī astoņus mazbērnus. Par spīti saviem akadēmiskajiem, profesionālajiem un sabiedriskajiem sasniegumiem, Gunārs visvairāk lepojas ar savu lielo un sev ļoti tuvo ģimeni, uzsverot, ka tas bijis Ināras nopelns.

Gunārs dzima 1937. gada 21. maijā, Mazsalacas pilsētā Vidzemē kā pirmais bērns farmaceita Jāņa un Ērikas Blumbergu ģimenē. Gunārs uzauga lielā saimē ar 3 brāļiem un māsu. 1944. gadā ģimene devās bēgļu gaitās un piecus gadus nodzīvoja Brāķes un Oldenburgas pilsētās Vācijā. Tā kā tēvs Jānis bija zinošs un ambiciozs, viņam izdevās nodibināt farmācijas rūpnīcu Vācijā, un ģimene dzīvoja pilsētā vācu vidē. Vācijā Gunārs ieguva labu izglītību, īpaši vācu valodā, un mūža laikā nekad nezaudēja vācu valodas prasmi.

1950. gadā ģimene iebrauca Ņujorkas ostā. Gunārs minēja, ka skats no kuģa uz lielpilsētu viņa drosmīgo tēvu mazliet iebiedēja, tomēr Jānim izdevās veiksmīgi uzturēt ģimeni ASV. Kā Gunārs atcerējās, “Mans paps teica, ‘cik skaisti’, bet viņš būtu priecājies, ja būtu iebraucis Rīgas ostā. Padomā, mans tēvs ar ģimeni, četriem bērniem, piektais vēl nebija piedzimis, neprot ne vārda angļiski, uzsāka dzīvi 37 gadu vecumā pilnīgi svešā zemē, svešā kontinentā. Tā paaudze ir mani varoņi.” Ģimene vija savu ģimenes līgzdu netālu no Ithaca pilsētas Ņujorkas štata ziemeļos. Gunārs pats ātri pielāgojās Amerikas ritmam un ar labākajām atzīmēm beidza *Baldwinsville* vidusskolu, tanī pašā laikā strādājot ziedu veikalā.

Tikai pieci gadi pēc ieceļošanas ASV, bez angļu valodas zināšanām, Gunārs nopelnīja stipendiju

studijām izcilajā *Harvard University* pie Bostonas, uzsākot studijas 1955. gadā. Arī šajā dzīves posmā viņam labi veicās un viņa studijas 1959. gadā noslēdzās ar gradu ķīmijā. Viņš novērtēja lielisko izglītību, ko Harvarda viņam piedāvāja, tiekoties ar DNA atklājēju un Nobela prēmijas laureātu *James Watson* un apgūstot vēsturi pie *Henry Kissinger*. Studiju gados viņš strādāja vienā no universitātes bibliotēkām. Pēc divu gadu pētnieciskā darba ķīmijā uzņēmumā

Allied Chemical, Gunārs uzsāka gaitas *Rutgers University* juridiskajā augstskolā. Viņš lepojās ar to, ka *Ruth Bader Ginsburg* (kuņa vēlāk kļuva par ASV Augstākās tiesas tiesnesi) bija viņa padomdevēja laikā, kad Gunārs darbojās prestižajā redaktora amatā *Rutgers Law Review*.

Pēc studiju noslēguma *Rutgers* ar visaugstākajiem vērtējumiem, veiksmīgi nokārtojot advokāta (bar) eksāmenu un vēl sarežģītāko patentu eksāmenu, Gunārs spēja apvienot ķīmijas zināšanas un juridiskās zināšanas kā patentu advokāts uzņēmumā *Standard Oil Company of Indiana/Amoco* (tagad: *British Petroleum*) tās juridiskajā departamentā Čikāgā. Ar laiku viņu tur paaugstināja līdz *Associate General Counsel* amatam. Gunārs rakstīja patentus un to pieteikumus un tiesājās, lai tos apstiprinātu Amerikā un citur pasaulē. Viņš ir norādīts daudzās *Standard Oil Company/Amoco* patentās, un polimēri (*polymers*) bija viena no Gunāra specialitātēm. Līdz ar to, viņš kļuva par ekspertu starptautiskās licencēšanas jautājumos un, vispār, kontraktos. Gunārs bija arī galvenajā ASV biznesa grupā, kas strādāja ar Ķīnu uzreiz pēc tam, kad tika atsākta tirdzniecība ar ASV septiņdesmito gadu sākumā, kad notika tā saucamā – *Nixon's Opening of China*. Gunāram nācās ceļot ne tikai uz Ķīnu, bet arī uz citām vietām, strādājot pie licenču un patentu līgumiem ar uzņēmumiem un valdībām Japānā, Indijā, Indonēzijā, Itālijā, Turcijā, Anglijā,

Francijā un citur. (Darba ceļojumi izveidoja Gunāra izsmalcināto ēdienu gaumi, kas laimīgi īstenojās vēlāk dzīvē sievas Ināras lieliskajā pavārmākslā.)

Gunārs bija akadēmiskās korporācijās Lettgallia biedrs, kur iepazinās ar sievu Ināru Lettgallia pasākumā. Viņi apprecējās 1966. gadā, kad Gunārs sāka savu jurista karjeru. Gunārs un Ināra baudīja 53 laimīgus laulības gadus. Viņiem vienmēr primāra bija saite ar latvietību – Gunārs aktīvi piedalījās mīļās korporācijas Lettgallia darbībā, Gaņezera valdē, Sv. Jāņa draudzes padomes priekšniecībā, kā arī Čikāgas Korporāciju kopā. Vēlākos gados Gunārs nodibināja stipendiju intelektuālā īpašuma studijām Latvijas Universitātes studentiem.

Pēc 25 gadu darbības *Standard Oil/Amoco*, Gunārs vēl 7 gadus strādāja par vadošo patentu advokātu kādā no lielākajiem papīra ražošanas uzņēmumiem *James River Corporation* (tagad: *Georgia-Pacific*). Taču viņa jurista karjera arī tad nenoslēdzās. 2004. gadā Gunārs ar Viskonsinas advokāta licenci (papildus Ilinojas licencei) palīdzēja izveidot Viskonsinas tiesvedības departamentu viņa dēla Ērika firmā *Johnson, Blumberg & Associates* un turpināja tur strādāt gandrīz līdz pašiem pēdējiem mūža mēnešiem.

Gunārs bija ļoti zinošs, inteligents, un daudz lasījis, taču viņš bija arī smagi strādājis pie tā, ko dzīvē sasniedza. Izglābies no dzelzs priekš-kara, viņš novērtēja iespējas, ko sniedza ASV. Taču vienlaikus viņš bija arī silts, sirsnīgs un laimīgs cilvēks, kurš dzīvoja piepildītu un labu dzīvi un nekad neaizmirs rožu smaržu un sasniegtā cenu.

Viņš mīlēja savu vasarnīcu Gaņezera krastā, un steidzās tur aizbraukt piektdienās pēc darba, lai noķertu un baudītu saulrietu. Ar Ināru iegādājas vasarnīcu laikā, kad bērni mācījās Gaņezera vasaras vidusskolā. Viņu interesēja vēstures grāmatas, īpaši Eiropas un Amerikas vēsture. Vinstons Čērčils (*Winston Churchill*) bija viņa vēsturiskais paraugs un ikons. Bet viņš arī lasīja zinātniskās grāmatas, mīlēja operu un laikrakstu *The New York Times*. Taču viņa galvenā nodarbe bija viņa ģimene.

Gunārs lepojās ar to, ka viņa dēli turpināja

latviešu sabiedriskā darba tradīcijas Amerikas latviešu apvienības priekšniecībā, Latvijas goda konsula tīklā, Latvijas Universitātē, latviešu skolā, un latviešu skautu kustībā. Visi viņa mazbērni ir latviešu skolas vai Gaņezera vasaras vidusskolas skolēni vai absolventi. Viņš arī lepojas ar savu laimīgo un mīlestības pilno laulību ar Ināru un vienmēr bija laimīgs kopā ar Ināru apciemot Latviju, Franciju, Itāliju, Austriju, Vāciju, Spāniju, Nīderlandi vai Meksiku. Viņš bieži uzsvēra to, ka viņš ir dzīvojis labu dzīvi. Vairāki viņa dēlu draugi pēc viņa aiziešanas pieminēja viņu kā izcila tēva piemēru.

Roberts Blumbergs

ČIKĀGAS LATVIEŠU

KATOĻU KOPA

Immaculate Conception Church

7211 W. Talcott Ave., Chicago, IL

Kopas priekšnieks: Juris P. Valainis

Kopas vice-priekšniece: Zita Velkme, tālr.: 630-372-9952

e-pasts: <zitavelkme@juno.com>

Mūsu mīļā māsa

Regīna Čunčuls, RN

dzimusi 1935. gada 6. septembrī
aizmigusi Mūžīgā mierā 2020. gada 13. maijā

Lai Visvarenais Dievs pieņem
viņas dvēseli Savā gādībā

To lūdzam: radi, draugi, Katoļu kopa,
LKSA "Dzintars"

Rasma Plāte

dzimusi 1937. gada 19. februārī

Atgaņi, Grašu pagastā

mirusi 2020. gada 14. maijā,

Kalamazoo, MI

Sēro Inta Šrādere un Michael Hansen,
Arnīs Šrāders, Anna un Larry Norris

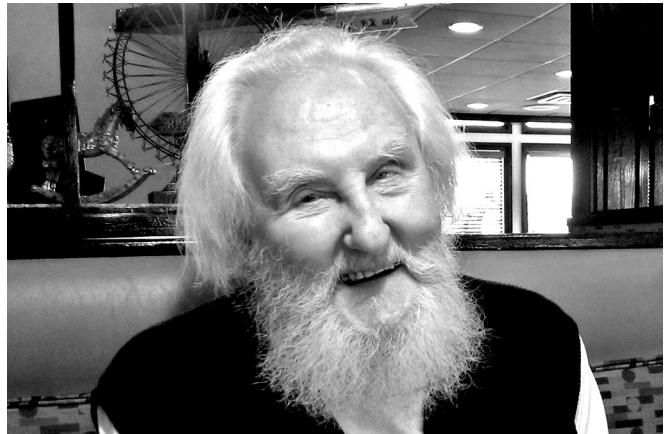

RICHARDS SPURIS (1924-2019) DEDZĪGS LATVIETIS AIZSAULĒ

Richards Spuris bija cilvēks, kuŗš pirmkārt sevi uzskatīja par latvieti. Tā viņš arī visu mūžu nepārtraukti darbojās latviešu sabiedrībā – latviska karjēra, kas neatkarīgi no maizes darba ilga visu pieaugušo mūžu. Ričs piedzima Tukumā, bet Latvijā bērņības un jaunības lielāko daļu pavadīja Slokā, kur vecāki bija veikalnieki. Tādēļ, ka veikals no vecākiem prasīja gandrīz visu viņu laiku un uzmanību, Riču audzināja vecāmāte. Vecāki cīnoties par labklājību, strādāja nepārtraukti un vēlāk esot nožēlojuši, ka tik maz laika veltījuši bērņiem, atpūtai un svētkiem. Pamatskolu Ričs apmeklējis Slokā, bet uz vidusskolu gājis gar jūrmalu uz Bulduriem, kur pa ceļam plūcis pūpolus, ko dāvināt meitenēm. Vidusskolas laikā Ričam piemētās mīlestība uz teātri, kas viņu pavadīja visu mūžu.

Vācu okupācijas laikā gan Riču, gan tēvu iesauca vācu dienestā. Ričs, ģimnaziju Latvijā nenobeidzis, kā daudzi citi, gadu nogāja darba dienestā, pēc tam pārskaitīts leģionā. No Latvijas evakuēts, nonāca Putlosas gūstekņu nometnē, no kuŗas pusnaktī paguva iziet pārgērbies civīlā apģērbā. Arī tēvs nonāca Vācijā, bet māte ar māsu palika Latvijā. Pēc tam pabijis Bernsenas un Saules nometnē (kur nobeidzis ģimnaziju), vēlāk Špakenbergā un Pinebergā. Šajā laikā arī apprecējies ar Ainu Pilādzi. Vācijas laikā piedzima trīs bērņi – Rudīte, Sarma un Valdis. Amerikā Spuri ieradās 1950. gadā ar trim maziem bērņiem. Pirmo laiku pavadījuši Mičigānā, Ričam strādājot lauku darbus.

Tāpat kā daudzi citi, Ričs drīz sāka meklēt labākas darba iespējas un ģimene pārcēlās uz Čikāgu. Tur viņš izmēģināja roku dažādos darbos un izmācījās par atslēdznieku. Pēdējos divdesmit gadus strādāja pētījumu nodaļā, kur attīstīja jaunus darba rīkus. Savā arodā nostrādāja līdz pensijai, bet no paša sākuma Ričs blakus algotam darbam dzīvoja paralēlu dzīvi latviski. Brīvajā laikā viņš palīdzēja nodibināt Sv. Pāvila draudzi Čikāgā un uzbūvēt baznīcu Čikāgas rietumu pusē. Viņš gadiem bija aktīvs draudzes darbā kā padomes loceklis un divdesmit gadus draudzes ziņu redaktors.

Ričs.

Tēvs.

Ričs piedalījās Pirmo Čikāgas dziesmu svētku rīcības komitejā, dziedāja dubultkvartetā un korī, vadīja Čikāgas latviešu teātra kopu un Latviešu teātra apvienību Ziemeļamerikā. Protams, pats arī spēlēja teātri un darbojās kā režisors. Kopā ar Verneru Rūvaldu izveidoja latviešu plašu izdošanas uzņēmumu Daina, kuŗš no 1953. līdz 1968. gadam lentēs ierakstīja latviešu dziesmu

Radio raidījums.

svētku norises, lugas un citas nozīmīgas koņu un mūzikas ansambļa programmas un tās izdeva platēs. Ar šo ierindojies Latvijas skaņu plašu vēsturē. Ričs reiz atzinās, ka “bez fabrikā nopelnītās algas studija nevarētu pastāvēt”. Pirmos piecus gadus darbojies arī kā Čikāgas latviešu radio raidījuma programmas vadītājs. Der pieminēt, ka tajos laikos latviešu sabiedrību veidoja cilvēki, kuņi nesen kā bēgļi bija ieradušies Amerikā un ar lielu idealismu un upurēšanos lika pamatus trimdas organizācijām un tālākai dzīvei.

1960. gadu vidū laulība izira. Laikam ejot, Ričs ilgojās satikt māti, kas bija palikusi Latvijā un nebija redzēta kopš kara laikiem. Tas viņam arī izdevās 1965. gadā, laikā kad uz Latviju braucēju bija maz. Šī brauciena laikā viņam sanāca tikties ar veciem skolas biedriem un draugiem, un viņš saprata, ka vajag uzturēt attiecības un palīdzēt tautiešiem Latvijā. Šo mērķu īstenošanai, Ričs sāka rīkot tūristu braucienus uz Latviju. Šie jau arī nebija tikai vienkārši tūristu braucieni. Dodoties katrā reisā, Ričs lūdza, lai braucēji paņem līdzī arī zāles un citus medicīniskus līdzekļus. No saviem līdzekļiem deva līdzī trimdas laikrakstus un citas publikācijas. Daudzi šo darbošanos uzskatīja par nelabvēlīgu un nostādīja viņu “sarkano” lomā. Sanāca tā, ka Amerikas tautieši viņu uzskatīja par komunistu, bet komunisti viņu par amerikāņu spiegu. 1970. gadā Riču izraidīja no Latvijas. Latvijas komitejas kultūras sakariem ar tautiešiem ārzemēs izdevums Dzimtenes Balss no viņa atvadījās ar virsrakstu “Uz neredzēšanos, Spura kungs!” Drīz pēc tam

Aktieris.

Riču izslēdza arī no Daugavas Vanagu organizācijas.

1973. gada Klīvlandes dziesmu svētkos Ričs iepazinās ar vienu no svētku rīkotājām, mākslinieci un skolotāju Lilitu Riekstiņu, kas kļuva par viņa nākamo dzīves biedri. Nodibinājās jauna ģimenes dzīve, kuņā 1980. gadā piedzima dēls Atis.

Gadiem ejot, Ričs pārgāja dievturos. Tas lielā mērā likumsakarīgi tik dedzīgam latvietim. Atis paspēja piedzīvot gan baznīcas kristības, gan pādītes dīdīšanu. Uz Dievsētu Spuru ģimene devās uz katru svināmo reizi, kur gadskārtas un godus izdzīvoja “pa īstam”, nevis kā skatuves priekšnesumus. Atim nonākot skolas vecumā, pienāca vēlreiz laiks iesaistīties trimdas latviešu skolas dzīvē. Ričs protams metās arī šajā darbā, kļuva par skolotāju un Krišjāņa Barona latviešu skolā Čikāgā izveidoja latviskās dzīves ziņas mācību kursu.

Vēlāk 1980. gados, kad atvieglinājās ceļošana no Latvijas, Ričs kopā ar Lilitu un domu biedriem Čikāgā rīkoja Latvijas teātra izrādes un savās mājās uzņēma daudzus aktieņus, kā arī rakstniekus, zinātniekus un citus viesus no Latvijas. 1990. gadu sākumā Ričs arī nodibināja un vadīja Čikāgas Tautas frontes atbalsta grupu un varēja atkal doties uz dzimteni. Tāpat Spuri rīkoja Skandinieku uzstāšanos Čikāgā, kā arī demonstrācijas pilsētas centrā 1989. gadā. ⇨

Ričs un Lilīta.

Dievturi.

No 2007. līdz 2017. gadam Ričs bija Latvju dievturu sadraudzes vadonis. Savā darbošanās laikā viņš centās iepazīt Latvijas vadošos dievturus, izveidot draudzības un tuvināt Latvijas un Ziemeļamerikas dievturus.

Ričs mīlēja lasīt, īpaši latviešu literātūru. Ilgus gadus viņš rīkoja “Zilo sveču vakarus”, kur skanēja tautas dziesmas, dzejas un citi literatūras lasījumi. Ilgus gadus piedalījās arī profesora Paula Anstrata dibinātajā literārā kopā, kas pastāv vēl šodien. Imanta Ziedoņa Kurzemīte esot bijusi viņam vismīļākā grāmata. Viņš arī labprāt ģimenes lokā lasīja priekšā, kas nu ir visai piemirsta paraša. Lilītai brīvdabā gleznojot, viņš lasīja Kurzemīti. Arī Atim vecāki katru vakaru lasīja priekšā un Ričs katros Ziemassvētkos lasīja izvilkumu no Virzas Straumēniem. Ričam vienmēr interesēja plaša lasāmviela. Viņš pirka grāmatas, abonēja laikrakstus un periodiku, pats gatavoja rakstus un lasīja vēstules, allaž pārdomāja un gribēja pārrunāt lasīto. Lilīta stāsta, ka ne viens vien Latvijas viesis izguldīts viņu mājas bibliotēkas istabā, apbrīnojot trimdā izdoto grāmatu klāstu, cieta bezmiegu.

Ričs bija arī ilggadējs 3x3 nometnes dalībnieks un atbalstītājs. 1984. gadā viņš novadīja “Video latviešiem” ievirzi, kas toreiz bija liels jauninājums, iegūstot lielu nometnotāju atsaucību.

Savā pēdējā vasarā 2018. gada augustā, kopā ar

mācītāju Gundegu Puidzu, Gaŗezera 3x3 nometnē vadīja latviskās dzīves ziņas ievirzi, kā mērķis bija meklēt kopsaucējus un līdzības baznīcas un dievturības ceļos. Dalībnieki ievirzi un abu vadītāju labo gribu atzinīgi novērtēja un paredzēja dialogu turpināt. Lai gan Ričs bija pacilāts par nometnē piedzīvoto, tas tomēr bija apgrūtinājis viņa veselības stāvokli. Pēc atgriešanās Ričs saslima un nespēja vairs izārstēties. 2019. gada 16. martā Vinfildā, Ilinojā (*Winfield, IL*) viņš aizgāja aizsaulē.

Nerimstošs latviskuma dzinējs bija apstājies. Riča vēlēšanās attiecībā uz savām bērēm bija pieticīga – viņš tik bija vēlējis, lai skanētu latviešu valoda un būtu daudz dziedāšanas. Čikāgas Ciānas draudzes sabiedriskās telpās 30. martā apmēram simts radu, draugu un līdzgaitnieku sapulcējās, lai pieminētu Riča gaitas šai saulē. Piemiņas brīdim sekoja pēdu mīšana, Ingas Lucānes bagātīgi klātais svētku galds un arī liela dziedāšana. Kā jau modernos laikos, norisi pārraidīja arī internetā, ko izkārtāja Uģis Sprūdžs un Pēteris Špels. Tā arī bērīnieki, kas nevarēja ierasties no tālākām vietām, paspēja sekot līdzī norisei.

Par aizgājēju sēro dzīves biedre Lilīta, dēls Atis, meitas Rudīte un Sarma, mazbērni un mazmazbērni.

Dace Veinberga

Foto: No Andŗa Rūtiņa archīva

GUNDEGA RUPEIKA SIRO AIZSAULES CEĻOS

Saulainā maija rītā pienāca sēru vēsts, ka mirusi gaidu vadītāja Gundega Rupeika, dzimusi Kārklīņa. Viņa piedzima 1950. gada 23. martā Zviedrijā, mirusi 2020. gada 8. maijā *Buffalo Grove, Illinois*.

Daudzas no mums atceras Gundegu, vienmēr priecīgo, nenogurdināmo, jaunām idejām pilno gaidu vadītāju. Vai tās bija ik nedēļas nodarbības, vai lielāki notikumi, kā Bērnu pēcpusdiena, eglītes greznošana Zinātnes un industrijas muzejā, labie darbiņi, sirojumi vai mītnes vakari, Gundega vienmēr bija klāt ar padomu un darbu. Vislabāk viņu iepazīnām nometnēs, gan Lielajās, gan Jeršikā un arī mazākajās pulciņu nedēļas nogales nometnēs. Viņa allaž plānoja nodarbības ar domu, kas meitenēm patiks, ko viņas no katras pieredzes

iegūs. Noteikta, stingra, mīla vadītāja.

Ilgus gadus Gundega bija Gaujas 6. gaidu vienības priekšniece, piedalījās visās LGK konferencēs, bija viena no Lielās nometnes Draudzības lokā un Zvaigžņu sega rīkotājām, bija vadības lokā vairākos vadītāju sagatavošanasursos.

Apbalvota ar “Gaidu vadītājas darba izturības zīmi” un “Latviešu skautu kustības saulīti lentē”.

Ar pateicību un mīlestību viņu piemin viņas gaidas un gaidu gaitu līdzgājējas.

Lai sapnis baltais viņas dvēseli aijā,
Un klusais miers ar saviem spārniem viņu sedz...

Ilze Šmidchene

ARDIEVAS

Gundega Kristīne Rupeiks dz. Kārklīņš, aizgāja aizsaulē š.g. 8.maijā, *Buffalo Grove, Illinois*, 70 gadu vecumā, vēža pievarēta.

Viņas aiziešanu aizsaulē visdziļāk izjutīs meita Sheri Gonzalez, dz. Augenstein, ar vīru Tim un dēliem Nathan un Landan; viņas brālis Uldis Kārklīņš ar sievu Sharon un ģimeni; pamāsa Ilze Muižniece-Gertnera ar vīru Juri un ģimeni. Radi, kas viņu sagaidīja aizsaulē ir māte Zenta Kārklīņš, dz. Greizis; tēvs Arnolds Kārklīņš ar sievu Annu un vīrs Andris V. Rupeiks.

Gundega piedzima 1950. gada 8. martā Zviedrijā, bet gadus vēlāk pārcēlās uz ASV, kur apmetās uz dzīvi Čikāgas apkaimē. Ar lielu mīlestību viņa 40 gadus audzināja meitenes latviešu gaidu vienībā.

Pašlaik formālas bēres netiek plānotas. Ja kāds vēlās ziedot naudu viņas vārdā, lūdzu to nosūtīt Gaujas 6. gaidu vienībai vai Gaŗezeram – Gaidu un skautu muzejam.

Vieglas smiltis, Gundedziņ!

Sheri un tuvinieki

Pateicamies

par mierinošajiem un līdzjutīgajiem vārdiem
mūsu mīļā Ilmāra aiziešanā viņsaulē.

Paldies par ziedojumiem Okupācijas muzejam, Gaŗezeram un Čikāgas Ziņām.

Ārija un Maruta ar ģimeni

BŪT LATVIETIM SVEŠUMĀ – LATVIEŠI SIBĪRIJĀ UN BAŠKĪRIJĀ

Latvieši svešumā nokļuvuši dažādu iemeslu dēļ – gan traģisku, gan cerību spārnotu. Viens no izceļošanas iemesliem senatnē un arī mūsu dienās ir vēlme pēc labākas dzīves. 19. gadsimta beigās labāku dzīvi latvieši devās meklēt arī uz Sibīriju un Baškīriju. Viņu pēcteči tur dzīvo aizvien.

Mana pirmā iepazīšanās ar Sibīrijas latviešiem bija 2002. gada beigās, kad Augšbebras, Omskas apgabalā, sāku strādāt par skolotāju vietējā skolā. Tajā laikā tā bija viena no piecām skolām, kuŗā Krievijā latviešu valoda bija oficiāls mācību priekšmets. Tagad skola slēgta, bērni brauc uz 12 kilometrus attālo Martjuševas ciemu. Baškīrijas Arhlatviešu ciemā viesojos šoziem.

Omskas apgabala Augšbeбри

Stiprākais Sibīrijas latviešu ciems ir Augšbeбри, dibināts 1897. gadā (pēc citiem datiem 1894. gadā). Stolipina reformas laikā bija centieni apgūt Sibīriju, Latvijas zemnieki atsaucās aicinājumam un devās tālā ceļā. Ciemnieku stāsti liecina, ka dažkārt ceļš līdz laimes zemei ildzis trīs mēnešus vai pat gadu. Daži salika savu iedzīvi ratos, citi kājām devušies ceļā. No Omskas uz Augšbeбriem braukuši laivās pa Irtišu.

Kad ciemniekiem jautā, no kurienes senči ieceļojuši, atbildes parasti ir divas – no Nīcas vai Bārtas, vai no Kurzemes. Saikne ar savējo saimi Latvijā tika zaudēta, jo attālums pārāk liels, saziņas iespējas tajā laikā mazas.

Kurzemniecisko izcelsmi rāda valoda, ēdiens – viņi gatavo balto sviestu, zina sklanduraušus, ko tagad gan vairs necepot, saka, ka piņķerīga darīšana ar tiem raušiem. Un to rāda arī seno viensētu nosaukumi, tie doti pēc saimnieku uzvārdiem – Raibo, Pumpuri, Felzeri, Noviki, Otenķi, Auzas, Vērniki, Smilkti, Frickopi, Kinsleri, Kalniņi, Abļevici, Kukuļi, Sāmselji, Saučenki, Poļi, Leji, Ignāti.

Pirmās ģimenes laimīgi nokļuvuši galā, saņēmuši Krievijas valdības solīto aizdevumu jaunas dzīves sākšanai – zirgu un graudus sēklai. Tad rakstījuši vēstules savējiem uz Latviju, lai brauc, zemi var dabūt, cik grib, to stāsta Lidija Benke – trešās paaudzes ieceļotāja. Kur vēl lielāka laime

uzņēmīgai ģimenei, kuŗa, visticamāk, Kurzemē kalpo pie saimnieka, visa iedzīve ir gulta saimes istabā un lāde klētī ar nelielu iedzīvi. Zemi var ņemt, cik grib!

Jā, iebrucot, pie zemes vēl bija jātiek. Kā teica Lidija Benke: “Vienā mežā, vienā aklā mežā viņi iebruc.” Pirmajā laikam iztika ar zemnīcu un velēnu mājeli, vispirms pie zemes bija jātiek, lai graudus var sēt.

Vēlāk jau bija sava māja – ar 12 durvīm. Ar durvju skaitu vēl šodien apzīmē tā laika greznību. Viņi uzceļ ciemā skolu, no Pēterburgas uzaicina strādāt latviešu skolotāju. Ieceļotāji ar smagu darbu bija tikuši pie cerētās pārticības. 1937. gadā grezno dzīvi viensētās bija jābeidz, vīrus apcietina, kolektivizācija, visiem no viensētām jāpārceļas uz ciemu, tā lemj Krievijas valdība. Ieklausieties Andreja Benkes skaistajā valodā, raksturojot tā laika traģēdiju: “Vai dien, tad bija visāda nelaime, vien vārd nepareiz izteic, ņem prom, neruna nemaz, atbrauc pa nakt, uzsēdin, neļauj daže maiz kumās paņemt.”

Pārceļoties uz ciemu, tik lielas mājas nevienam nedrīkstēja būt – tikai divas telpas mājā, tāds bija valdības likums. Ermine Akimova stāsta: “Mūsu māja bija liela, tādu mēs nevarējām līdzī paņemt. Mums bija sava kuļmašīna, sudmalas, malām kādu maizi gribējām, vētmašīna, savi zirgi, lauki, govīs aitas, cūkas putni - viss, kas saimniecībā pienākas. Visu atņēma. Vēlāk tās mašīnas, nevienam nevajadzīgas grāvmalē nātrās ieauga, bet mums neļāva lietot.”

Aizmirsti, latvieti, par 12 durvīm! Latvietis savu guļbūvi pārzāģē, pusi pārdod tuvējā Taras pilsētā (kur tās vēl joprojām ir), otru pārvelk uz ciemu. Tas, pēc kā viņi brauca no Latvijas uz Sibīriju – zeme un pārtikusi dzīve, ir atņemts.

Augšbeбри savu ciemu sauc par Mazo Latviju, šajos garajos gados svešumā no savas zemes saglabājuši latviešu valodu un tradīcijas. Piedzīvoti dažādi laiki – tie, kad labāk nedižoties, ka esi latvietis un tie, kad būt par latvieti Sibīrijā ir vērtība. Es tur biju laikā, kad viņi lepojās ar latvietību, to saklausīju arī no ciemnieku vēstures

Augšbebru ciemats.

Foto: No Olgas Benkes arhīva

stāstījumiem. Iespējams, esot latvietim, bija vieglāk dzīvot (Sibīrijas vāciešiem pēc kara klājās ļoti grūti, viņi bija spiesti slēpt savu izcelsmi, dažreiz pat mainīja uzvārdus). Ja latvietība ir vērtība, to jācenšas saglabāt. Katrīna Kupča 2002. gadā bija ciema vecākā iedzīvotāja, viņa atcerējās, ka senāk precēties ar cittautieti bija noziegums. Tieši šo vārdu viņa teica. Noziegums. Vēl 70. gados Ozoliņmāte, vadot meitu uz vidusskolu Omskā, esot teikusi: “Paliksi tajā Omskā un iziesi pie kāda krieva...”.

Augšbebriniece Ermīne Akimova par šo manis pieminēto latvietības lepnumu teiktu: “Negrābsties pa augstiem plauktiem, nebija jau citu iespēju.” Jā, turēties visiem kopā bija drošāk un labāk. Tā daudzus gadus Sibīrijas latvieši dzīvoja savos ciemos – netālu no Augšbebriem bija vēl citi latviešu ciemi, tagad saglabājies vien Kurzemes Ozolciems.

Valodas lietojums Augšbebrs šobrīd ir tikai dažās ģimenēs, bet 70. gados ciema bērni sarunājās tikai latviski, valodu uzturēja sadzīvē, kaut kolhoza darbā, skolā, visur bija tikai krievu valoda. Valoda no ikdienas pamazām izzuda. Tagad

tikai dažās ģimenēs tā ir dzīva, kaut daudzi ciemnieki valodu zina. Lai arī ikdienā latviski nerunā, svētkos, kad sanāk kopā un sākas dziedāšana, tad dzied arī latviešu dziesmas. Reiz Augšbebrs sarunājās ar diviem vīriem, vienaudžiem, abiem ļoti laba latviešu valoda. Pēkšņi viens attopas, ka viņi ciemā savstarpēji latviski nav runājuši kopš pusaudžu gadiem.

Kas ir tas, kas liek citā mēlē runāt, kaut vari savējā? Katrīna Kupča teica: “Kamdēļ ta tu latvietis ar latvieti nevari runāt pa latviski! Ka tu ej pie krieviem, tad runā krieviski.” Tā cita mēle pamazām ņem virsroku. Augšbebrs gan tas process bijis ilgāks, savu artavu deva arī skolotāju strādāšana ciemā daudzu gadu garumā.

Mani vienmēr interesējis, kā tas notiek, kad virsroku ņem ne tikai cita mēle, bet arī piederības sajūta citai nācijai. Tāds brīdis kādā paaudzē notiek. Reiz, braucot uz Kuškeļiem (tagad neeksistējošu latviešu ciemu netālu no Augšbebriem, tolaik vēl tur dzīvoja 12 cilvēki), pa ceļam kaimiņu ciema veikalā prasu jaunai pārdevējai, vai ciemā arī latvieši dzīvo. Viņa apdomāja un domīgi teica: “Nu..., mana mamma ir latviete.” Mana mamma. ⇒

Es vairs neesmu latvietē.

Ir arī pazaudēto sakņu meklēšana, tā Omskas latviešu biedrībā jauni ļaudis, kuŗu senči no Latvijas ieceļojuši vai izsūtīto pēcteči, iet valodu mācīties, interesējas par vēsturi un senču dzīvi.

Augšbeбри bija ļoti noslēgts ciems, cittautiešus labprāt nepieņēma, vai tie, ienākot ciemā, iemācījās latviešu valodu un pieņēma latvisko dzīves ritmu.

Alberts Benke ir vācietis, ar sievu uz ciemu pārcēlies 30. gados un iemācījies latviski, vecākie no 12 bērniem runā latviski. Viņš saka: “Mēs – mājās runa pa vācisk, iziet Bobrovkā uz iel, runa latvisk, aizbrauc uz Tāri (rajona centrs Tara), tur runa pa krieviski, jo es i vāciets, dzīvo latvieš ciema, bet Tāre ir Krievija. Viss jāzin.”

Bebrinieki saka, ka bieži no apkārtējiem saņem izbrīnu, ka viens cilvēks ikdienā runā divās valodās. Meklējot latviešus kaimiņciemā, kāds vīrs atceras, ka bērnbā viņa draugs bijis latvietis, viņš to apbrīnojis, jo bijis vienīgais cilvēks, kuŗu pazinis, ar divām valodām galvā. Pāris latviskus vārdus no drauga iemācījies un visu dzīvi atceras – “kā būs, kā nebūs” un “simtu gramu”, kaut sen aizmirsis, ko tas nozīmē.

Aiziet valoda, bet visilgāk saglabājas tradīcijas, bieži kādai rīcībai pat vairs nav izskaidrojuma, bet to turpina darīt. Bēres ciemā rīko divējādas – pēc latviešu un pēc krievu tradīcijām, tāpat kāzās ievēro arī latviešu tradīcijas, svin Ziemassvētkus un iet bukos (tā Augšbeбros sauc budēļus). No redzētā visvairāk mani pārsteidza Lieldienas. Ciemieki prasa, vai man esot olas krāsošanai. Jā, kādas 10 ir. 10? Kāda saimniece saka, ka pērn 120 olas nokrāsojusi un tad vēl pietrūkušas. Lieldienās šķiet, ka visi ciemieki iznākuši no mājām, dāvina olas, cienā cits citu, iet ciemos. Jāņus svin joprojām. Augšbeбros stāsta kādu senu joku – Jāņos lido pār ciemu naktī helikopters, ierauga daudzas ugunis Augšbeбros un grib zvanīt ugunsdzēsējiem, blakus sēdētājs atrunā – lai liekās mierā, tur jau tie latvieši un viņiem katru vasaru kādas svinēšanas.

Saikne ar Latviju īpaši izveidojusies laikā, kad no 90. gadu sākuma ciemā sāka strādāt latviešu valodas skolotāji, tad par Augšbeбriem Latvijā

Foto: No Olgas Benkes archīva

Foto: No Olgas Benkes archīva

radās lielāka interese, brauca ciemos pie viņiem un aicināja uz Latviju. Sibīrijas latvieši reti pārcēlās uz Latviju, bet dažas ģimenes to darīja. Lielākais izbraucēju skaits uz Latviju bija 70. gados – jauniešu grupa (ap 14 cilvēku) aizbrauca uz Latviju, tur atrada darbu un apmetās uz dzīvi.

Strādājot skolā, priecājos par savu skolēnu Artūru Preisu, toreiz vien 12 gadus vecu, ļoti apdāvinātu puisi. Viņš cītīgi mācījās latviešu valodu, vasarās viņu aicināju uz bērnu nometnēm Latvijā, pāris mēnešus viņš mācījās Jūrmalas Alternatīvajā skolā. Uzrunāju Latvijas Universitātes dekānu Mārci Auziņu, un viņš Artūram deva iespēju studēt bez maksas, Vītola fonds piešķīra stipendiju. Artūrs universitātē beidza bakalaura un maģistra prog-

Foto: No Olgas Benkes archīva

Foto: No Olgas Benkes archīva

rammas ar labām sekmēm, izlēma palikt Latvijā, un mēs esam par vienu krietnu latvieti bagātāki. Latviešu un vācu ciemi tiek Krievijā tālu daudzīnāti kā skaisti un sakārtoti. Pie mājām zied puķes un lopus vasarās nelaiž apkārt staigāt. Pat ēku izvietojums sētā ir citāds, nekā krievu ciemos, lai būtu skaistāk un kārtīgāk. Krievija ir novērtējusi Augšbebrus, kā īpašu kultūras vietu iekļāvusi to tūrisma maršrutā (tādi ir divi ciemi Sibīrijā). Tūristi atbrauc, klausās ciema vēsturi, ciemnieki viņus iepazīstina ar tradīcijām un cienā ar latviskiem ēdieniem, tā nopelnot naudu kultūras dzīvei, pasākumu organizēšanai ciema ļaudīm.

Šobrīd Augšbebri kļūst mazāki, ciems piedzīvojis iepriekš nebijušus laikus – mājas paliek tukšas, jaunie aizbrauc uz pilsētu mācīties un tur paliek, kāds aizprecas uz pilsētu vai kaimiņu ciemu. Un jautājums „cik ilgi ciems pastāvēs?”, nekad nav bijis tik aktuāls. Sergejs Benke ir ciema patriots, ļoti labs amatnieks, daudz palīdz ciema uzturēšanā. Viņš vienmēr saka: „Ciems būs vismaz tik ilgi, kamēr es būšu dzīvs.”

Arhlatviešu ciems Baškīrijā

Tāpat, kā uz Sibīriju, latvieši zemes meklējumos devās arī uz Baškīriju. Šaipus Urāliem bija ļoti lielas latviešu kolonijas, vēl tagad tur dzīvo izceļotāju pēcteči.

Arhlatviešu, jeb kā to sauc oficiāli – Maksima Gorkija ciems, ir zināmākais Baškīrijā. Ciema skola šobrīd ir vienīgā skola Krievijā, kur latviešu valodu māca kā oficiālu mācību priekšmetu skolas programmā. Skolotāja Ilona Saverasa tur strādā desmit gadus, un katru ziemu rīko Latviešu

dienas. Šoziem februāra sākumā man bija laime tajās piedalīties un strādāt ciema skolā.

Nostāsti par latviešu ieceļošanu Baškīrijā sasauca ar Sibīrijas stāstiem – latvieši devušies tālā un ilgā ceļā pēc zemes un labākas dzīves. Lidija Maškanceva ir piektās paaudzes latvieti Arhlatviešu ciemā. Viņas vecmāmiņa stāstījusi, kā viena ģimene atnāca kājām no Latvijas, līdz atvedusi arī govi, Baškīrijā dzīve nepatika, paņēma govi pie rāgiem un gāja atpakaļ uz Latviju. Latviešiem uzņēmības netrūkst.

Ciemā latviskums maz jūtams, no visa lielā ciema vien ap 10 cilvēku zina valodu, bet latviešu pēcteči tur ir. Salīdzinot ar Sibīrijas latviešiem, ļoti daudzi Baškīrijas latviešu pēcteči atgriezās Latvijā, sākot no 60. gadiem. Tagad viņi dzīvo Ventspilī, Rīgā, Siguldā, uztur saikni ar savu ciemu un rīko tikšanās svētkus Latvijā. Šie izceļošanas viļņi izjauca latviskumu ciemos – latviešu mājas nopirka baškīri, un ciemi ātri izmainījās, latviskumu uzturēt bija grūtāk.

Skolotāja Ilona Arhlatviešu ciema latvietību sauc par mazu zelta brošīnu, ko piespraust pie krūtīm tad, kad jāizrādās, kad ciemiņi atbraukuši, kad ciemā latviešu svētkus sarīko, bet tā vairs nav ikdiena. Ikdienā latvieši, uz ielas satiekoties, viens otram vien “sveiki” pasaka, kad skolotāja ar bērniem skolā svētkus rīko, tajos piedalās. Lidija Maškanceva saka: “Senāk jau latvieši bija viesmīlīgi, bet tagad tādi kurkuļi palikuši, paši savās alās ielīduši, i uz tēju nezaicina.”

Latviski savstarpēji vairs nerunā, kaut zina. Skolotāja Ilona saka, ka brandvīns ir vienīgais, kas ⇒

Baškīrija, Arhlatviešu ciems.

Foto: Ināra Antiņa

latvisko mēli atsien, kad iedzer, tad kāds atceras latviešu valodu.

Sadzīvē tradīcijas visdziļāk sakņojas lielākajos ģimeniskajos notikumos – bērēs un kāzās. Arī Arhlatviešu ciemā joprojām bērēs var redzēt atšķirības mielastā – latviešiem ir divi mielasti un citādi ēdieni, tāpat ir nedaudz atšķirīgi kāzu rituāli. Latvieši svin Ziemassvētkus un arī Jāņus, īpaši pēdējos gados, kad tos skaisti rīko skolotāja Ilona Saverasa.

Tamāra Vasermane par svētku svinēšanu stāsta: “Mēs svētam latvieš svētkus, mēs savs Ziemassvētkus un Zvaigžņu dien. Kā ir piemācīts, tā ir. Ziemassvētkos ir eglīt mājās, jau uz Ziemsvētku vakar. Jāņus viscaur jau svinēj. Ātrāk alu taisīj. Kad bērni bijām, atmin, to sestdien vakar izmazgā grīd, saliek bērzu meijs līdz griestim pie gultām, sieru sēj.”

Kad ciemniekiem jautāju, ko latvisku redz ikdienā, sadzīvē, tad, protams, pirmais nosauktais ir ēdieni – pāri visam zostiņš (mērce). Tamāra Vasermane par ēdieniem garšīgi stāsta: “Mēs pastāvīgi to latvieš zostiņ – gaļ uz pannas apacep, sīpoļš un milts, pien, to saucam par latvieš, to viss kriev tā sak. Pīrāgs ar frišiem āboliem un kanēli un krējumu, tad klīmp kartupeļ zup. Kartupeļš sarīvē, sulu nospiež, un pienā neliels klīmps liek. Oi, vot mamms bij dzīvs pēdīgo gadu, tad prasīj to izvārt. Tagad bērni ne briesmīgi grib tos klīmps.”

Pie Tamāras Vasermanes ciemojās, kad tur ciemos bija arī viņas piecgadīgais mazmazdēls, jautāju, vai viņš zina, ka vecvecmāmiņa bez krievu valodas runā arī latviski, viņš skatās manī lielām

Foto: Ināra Antiņa

Latviešu valodas klase un skolas bērni, kuri mācās latviešu valodu. Foto: Ināra Antiņa

acīm, nezinot. Gan jau, ka Tamāra lepotos, ja viņas mazmazdēls runātu latviski. Daudzi ciemā cer uz skolu un skolotāju, kuŗa atbraukusi no Latvijas atgādināt bērniem par viņu izcelsmi.

Latviski no skolas bērniem nedaudz runā tikai viens skolēns, kurš to apguvis lielas intereses vadīts, jo vēlas kļūt par latviešu valodas skolotāju. Mēs ar skolotāju Ilonu esam nolēmušas Arkādijam Čirulim palīdzēt mācīties Latvijā, cerams, ka plāns izdosies.

Sibīrijas latvieši saka, ka pār latviešiem saule nenoriet, jo tautieši ir visur plašā pasaulē. Katram nokļūšanai svešumā savs iemesls, katram savs liktenis, katrs latvietību un valodu citā vērtē tur.

Ināra Antiņa, speciāli Čikāgas Ziņām

KĀRĻA ĶEZBERA NOVELE

Kārlis Ķezbers (1914-2006) bija rakstnieks, žurnālists, skauts un pastmarku speciālists. Divdesmit divus gadus viņam Čikāgā *Milwaukee* avēnijā bija veikals, kur viņš tirgojās ar pastmarkām, monētām, latviešu grāmatām un latviešu daiļamatnieku izstrādājumiem. Kārlis Ķezbers ir daudz rakstījis par saviem piedzīvojumiem vadot šo veikalu. Šis stāsts ir bazēts uz patiesa notikuma un dod mazu priekšstatu par Čikāgu slavenā pilsētas galvas Richard J. Daley valdīšanas laikā. Stāsta beigas gan neatbilst patiesībai.

DUBULTAIS RĒĶINS

Garām aizdūca auto. Bodītes kaktā iesīcās slinka muša. „Kas gan tev nekait?” pacēlis galvu, noņurdēja Dadzis. „Ne par ko tev nav jābēdā! Ne par īri, kas jāsamaksā mēnesi uzpriekšu. Par pircējiem, kas var nākt vai nenākt, kā tiem patīk. Nedz arī par elektrību, apdrošināšanu, laupītājiem, nodokļu vīriem, sliktas kvalitātes precī. Tev, muša, ir zelta dzīve!”

Muša iesīcās atkal, kā protestēt gribēdama. Dadzis tad atcerējās pletni, kas glabājās virtuvē uz palodzes un ko viņš nelietoja, jo mīlēja katru dzīvu radību, labu vai ļaunu, taisni dzīvības dēļ.

Veikaliņa mieru iztraucēja durvju zvans. Ienāca melnīgnējs vīrs, tērpiens tumši zilā, saņurcītā uzvalkā. Viņa rokās bija papīra lapu žūkšņi, ko tas laiciņu, ne vārda neveltījot Dadzim, svarīgi šķirstīja.

„Īpašnieks?”

Dadzis palocīja galvu.

„Sen?”

„Piecpadsmīto gadu.”

„Tad jums vajadzēja zināt, ka nodokļi jāmaksā!”

Dadzis piecēlās. Mierīgi paskaidroja, ka pēc viņa ieskatiem allaž nodokļus maksājis laikā un bez ierunām.

Svešinieka seja sadrūma vēl vairāk.

„Arī kapitāla nodokli?”

„Ak, to ...” gaŗi novilkā Dadzis. Nē, to viņš gan šoreiz nebija samaksājis, sekojot kaimiņa ieteikumam. Šo nodokli nemaksājot neviens prātīgs cilvēks. Veikalnieki, kas sastāvēt politiskajās partijās, tikai aizejot pie aldermaņa, un – švīks –

nodokli nosvītro. Tikai tādi, kas reiz ko maksājuši, ar kapitāla nodokli saistīti uz augu mūžu. „Ne ar bomi nenositīsi”, draudzīgi bija piebildis kaimiņš. Dadzis reiz bija nodokli samaksājis. Tā sakot, gandrīz nezinot, ko īsti maksā, kā jau latviešu cilvēkam dažkārt gadās.

Svešais paraudzījās veikalniekā kā milzu čūska stirniņā.

„Gribat zemi slaukt kā govi, ē?” viņš teica.

„Nē, mīļais, ir arī pienākumi! Nodokļi jāmaksā katram, kas no tiem nav atbrīvots. Iedomājieties — skolas, slimnīcas, ceļi, policija ... Nabagmājas, cīņa pret diskrimināciju, ūdens pieduļķošanu, gaisa saindēšanu ... Vai jūs gribat postu? Mīlat netīrību, slimības, naidu, ko?”

Dadzis paglūnēja pasniegtajos papīros.

„Nu atceros”, viņš nelaimīgs nopūtās. „Kāds gan muļķis toreiz biju ...”

Svešais atgāzās krēslā.

„Vai jums ir labs cigārs?”

Dadzis pagrābstījās pa atvilktņēm.

„Tikai „Baltā pūce” ...”

Ierēdnis nošņācās.

„Grauzdēti zirgu nagī. Nu, dodiet tik šurp, ko lai daru! Mūsu dienās jau nav kā senāk. Priekš gadiem desmit bija cigāriņi! Kur vien iegāju, jau gaidīja ar Havanu vai citu labāku marku. Tagad valsts darbiniekus mazāk ievēro. Neiedomājieties tikai, ka šāds nieka cigāriņš ir kukulis. Esmu nepiekukuļojams. Kukuļu devēju tūliņ pierakstu un nododu tiesai. To sauc par profesionālo ētiku. Bez tam kukuļošana maitā raksturu kā devējam, tā ņēmējam. Neglīta lieta, tā sakot!” ⇒

Dadzis saprata, ka kukuļošana ir neglīta lieta, un ierēdnim nedeļa nekā.

Pamētis skatu visapkārt, svešais iejautājās:

„Cik augsti vērtējat savus krāmus? ...”

„Pēc sarakstiem kāds tūkstotis sanāks”, lēnīgi noteica Dadzis. „Daļa preču iestāvējusies, būs jāatdod lētāk ...”

„Labi, rakstīšu divi ar pusi”, mierīgi noteica tumšsejainais un piecēlās. „Ja veikalnieks saka, ka manta vērtā tūkstoti, tad skaitli droši varu reizināt ar divi ar pusi un vēl būšu zemū. Itin cilvēciski. Tā dara katrs.”

Dadzis palika bez valodas.

„Lai jūs nevarētu teikt, ka skaitļi grābtī no gaisa un tos pierakstījis nezināms indivīds, te ir mana vizītkarte”, ierēdnis piebilda, uzmetot uz letas mazu kartīti.

Laiciņu pēc svešā aiziešanas bodnieks Dadzis centās ieraut elpu, kas viņam bija aizsitusies no skaitļa — divi tūkstoši pieci simti. Pie labākās gribas veikalniņā nevarētu vairāk kā tūkstoti un piecus simtus saskaitīt. Uz parāda ņemtās mantas ieskaitot. Bet ko ar kungiem darīsi? Būdam latvietis jeb — kā daži tagad saka — latviešu izcelsmes amerikānis, Dadzis zināja, ka ļaunumam un kungiem nav vērts pretoties. Salauzīs. Tikai paciest un nest bija vienīgā iespēja. Maksāt, strādāt ilgāk, censties vairāk un vēlreiz — maksāt, maksāt un maksāt.

Attapies, viņš izlasīja kartīti. „Orlando Džiovineto, kapitālnodokļa inspektors”, tur bija rakstīts. Maksāt, maksāt ... Slepķavu varēja apžēlot valsts prezidents, gubernātors. Nodokļu nemaksātāju neviens neapžēloja.

Nedēļu vēlāk pienāca nodokļu aprēķins biežā, pamatīgā aploksnē. Bet kas tad tas? Aploksnē atradās divi rēķini. Viens — par 250 dolariem, otrs — 239 ...

Dadzis bija miermīlīga rakstura. Piekļājīgs un laipns pret pircējiem, kas nežēlīgi kaulējās dēļ katra centa, pat pret laupītājiem, kas to jau divos tumšos vakaros bija apciemojuši. Viņš centās satikt un izdabāt visiem, pat pilsētas politiķiem. Bet divi rēķini, pie tam par lielu summu, lika asinīm sakāpt galvā. „Sasodītie nelieši”, viņš noteica, klusu šim lāstam pievienojot vēl pāris latviešu mājas dzīvnieku vārdus, veltītus korup-

tājiem politiķiem, kas neļauj cilvēkiem dzīvot un dienšķo maizīti pelnīt. Uzgriezta kapitālnodokļa iestādes telefona numuru. Pamatīgi izskaidrojās situāciju laipnajai ierēdnei (kas gan nekā nezināja paskaidrot), viņš gaidīja, ka dubulto rēķinu svītros, un jau morāliiski gatavojās samaksāt neparati augsto nodokli.

„Diemžēl, nevaram svītrot nevienu no jūsu rēķiniem, kaut arī tas būtu dubulti uzlikts”, pēc ilgāka laika atbildēja simpātiskā balss. „Mums tiesības uzlikt tikai sodus, kas rēķinus, protams, palielinātu. Jūs gan varētu samaksāt abus rēķinus, tad lieta būtu kārtībā.”

„Nenāk ne prātā”, norūcās Dadzis un pakāra trūbiņu. „Tad jau labāk uz tiesu. Tiesneši ir tautas ievēlēti, sapratīs mani.”

Saprata arī. „Atkal dubultnieks”, šķendējās tiesas ierēdnis, nosviežot papīrus tiesnesim uz pults. „Idiotu bars, pilsētas namā, vairāk nekā! Visu sajauc, saputro, un mums jāatšķetina! Cik varat maksāt?”

„Piecdesmit dolarus”, priecīgs nočukstēja Dadzis.

„Piecdesmit dolari un pieci dolari tiesai”, sprieda tiesnesis un piesita ar āmuriņu pultij. „Nākošais!”

„Ja visi tā strādātu”, mājās ejot domāja veikalnieks, „tad nebūtu valstij ko bēdāties! Un nopelnītu valstij daudz, daudz vairāk. Šis tiesas kungs pat — piecas prāvas piecās minūtēs! Kas par vērienu un taisnības izjūtu! Kas par ātrumu!”

Laiciņu nu Dadzis bija ticis vaļā no kapitālnodokļa rēķiniem. Varēja mierīgi gulēt. Diemžēl tiesnesis pirms sprieduma bija paskaidrojis, ka nevar likvidēt nepareizo ierakstu nodokļu iestādes grāmatās, bet tikai tekošā gada rēķinus. „Var gadīties, ka dubultais rēķins nākamgad atdzīvojas ...”, viņš tālredzīgi iebilda.

Kā tad! Pēc gada abi rēķini, kā dvīņu brālīši, vienā aploksnē, bija atkal klāt. Summas bija palielinātas, it kā par iepriekšējā rēķina savlaicīgu nesamaksāšanu. „Nevaru jums līdzēt”, rēķinus pasniedot, lietišķi piebilda misters Džiovineto. „Nodokļi jāmaksā katram, to nevar novērst. Skolas, slimnīcas, cietumi — jūs jau zināt. Un armija. Saprotu arī jūs, ļoti saprotu. Un zinu, ka šoruden, vēlēšanas ...”

Dadzis gribēja atbildēt, bet aprāvās. Pasniedza itālietīm „Baltas pūces” cigāru un paspieda viņam mīlīgi pasniegto roku. Džiovineto roku sniedza tikai vēlēšanu gados, bet cigārus ņēma vienmēr. Viņa pieeja cilvēkiem un lietām allaž bija apdomāta un lietišķa.

Tiesā viss atkārtojās tā pat kā pagājušā gadā. Dadzis bija iekļuvis birokrātijas virpuļdurvīs, no kuŗām nevar viegli izkļūt. Arī turpmākos gados viss notika gluži tāpat. Kā pēc labi iestudēta scenārija. Divi rēķini, divas summas, soda naudas. Tiesa, labvēlīgs spriedums, atlaide. Taču dubultais rēķins — kā negants Siāmas dvīnis — dzīvoja un auga. Dadzis uz to sāka skatīties kā uz glumu jūŗas radījumu, kas lien viņam virsū, mēģina to apkampt glumiem taustekļiem, žņaugt un smacēt. Dažreiz, kad diena bija nepatīkama, klapatas lielas, vakara snaudā Dadzis ap savu gultu redzēja dancojam šo nezvēru, lielu, glumu, neuzvaramu. Radījumam bija mistera Džiovineto seja, bet uz plikā vēdera bija uzlipināti abi kapitālnodokļa rēķini.

Bija pagājuši deviņi gadi.

Dienu pēc vēlēšanām, 6. novembrī, kā jau parasti, atkal šefa no jauna amatā ieceltais misters Džiovineto laimīgi svilpodams satvēra Dadža veikaliņa durvju rokturi, lai kā allaž pasniegtu abus kapitālnodokļa rēķinus. Durvis nepadevās, un tikai tad viņš ievēroja neveiklu roku rakstītu zīmīti, pielipinātu pie stikla:

„Slēgts. Uz jautājumiem atbild 2727 Putnu ielā, otrā stāvā.”

„Atvaļinājumā vai slims”, nosprieda misters Džiovineto. Bet šādi nieki apzinīgu ierēdņi nespēj atturēt no pienākumu pildīšanas. Viņš atcerējās gadījumu, kad nodokļa nemaksātāju bija sadzinis uz kuŗa, desmit minutes pirms tas atstāja ostu ceļam uz Austrāliju. Nē, viņa iestādei bija gaŗas rokas un ātras kājas. Pasprukt, nolīst, slēpties bija velti. Taču laikam šī diena viņam nebija laimīga, jo arī Putnu ielā ierēdņim neveicās. Vecāka sieviete, kas atvēra durvis, gan pacietīgi noklausījās Džiovineto stāstījumā, taču nevarēja palīdzēt. Viņa tikai noteica, ka Dadzis tagad atrodams

Akāciju ielas 2000. numurā, un klusi nopūtās.

Džiovineto iesēdās automobilī. Ilgi šķirstīja ielu sarakstu, kas tam allaž glabājās pie rokas. Beigās ielu arī atrada. „Būs jauns rajons”, viņš nodomāja. „Galīgi ārā no pilsētas. Dzenā mani šī nieka dēļ pa visu pasauli. Vecais tici pie naudas. Varbūt veikala aizmugurē ierīkojis telpu, kur slēdz derības — uz zirdziņiem ... Izskatās vientiesīgs un lempīgs, bet — tie ir īstie ... Būs jāpiekabina rēķiniem vēl 10%.”

Akāciju ielā 2000. numuru neatradis, ierēdņis sāka domāt. Kapsēta? Vecais sarausis naudu, nopircis privātu kapsētu un nu pārdod vietas. Vai — ja viņam klājies slikti — pieņēmis kapu sarga amatu. Lai izvairītos no dubultā rēķina? Ko var zināt. Jau iepriekšajos gados viņam bija licies, ka Dadzis ienīst šos rēķinus. Avīzes tagad daudz rakstīja par instinktiem, kompleksiem, Freudu un visādām tādām būšanām. Galvu pacēlis, noteiktu un apzinīgu soli, kapsētas oļiem šņirkstot, viņš steidzās pa celiņu, kas veda uz kapsētas sarga māju, pa brītiņam pametot skatu te pa labi, te — kreisi, uz krustiem un pieminekļiem, kuŗi drūmi un pelēki stāvēja ceļa malā.

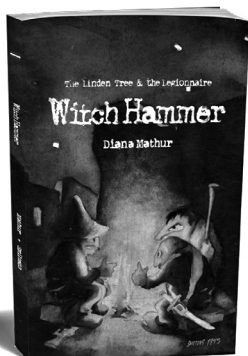
Pēkšņi, gandrīz jau pie mājiņas, viņa acs apstājās pie kapa kopiņas ar tikko uzlikto pieminekli. Apstādinājis soļus, viņš lasīja:

Pēteris Dadzis - veikalnieks dzimis 1905. gadā, miris 1970. gadā

Te nu bija! — pie sevis skaitās Džiovineto. Trakā vecene! Atsūta uz kapsētu. Vismaz pateikt varēja! Viss gaŗais ceļš — velts! Benzīns maksā naudu, viņa laiks — arī. Bet tam — par izsniegtajām pavēstēm un aicinājumiem uz tiesu viņš Ziemsvētku laikā saņēma īpašu gratifikāciju. Ko nu?

Atsēdies uz soliņa pie Dadža kapa, ierēdņis ilgi domāja. Beidzot piecēlās, izvilka no kabatas abus rēķinus, piegāja pie kapa pieminekļa un uzsprauda tos uz asā metalla dekorējuma. Lapā, kas tam allaž bija iežmiegta padusē, viņš pievilka krustiņu ailē „izsniegtās”. Lieta ar Dadzi arī šogad bija nokārtota.

Book II:
Witch Hammer
A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a *gift* to you
on *Midsummer*,

Receive a *free e-book*
and *pickle-making tutorial*,
when you subscribe to my
email newsletter at
DianaMathur.com

skābs gurķis?!

**KĀ
KĻ**

Supported by a grant from the
American Latvian Association
Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

LAW OFFICES
OF

**JOHN ROBEZNIKS,
CHARTERED**

John Robeznieks, J.D., L.L.M.

738 East Dundee Road - Suite 302
Palatine, Illinois 60074

(847) 202-0120

facsimile (847) 202-0122

e-mail address: robeznieks@aol.com

**engaged in the general practice of law
with an emphasis in the areas of
real estate, corporate and business
transactional matters,
taxation, probate and estate planning**

SVEIKS UN VESELS

- * International Travel Medical Plan
- * Medicare Supplemental Plan
- * Health Supplemental Plan
- * Medical Plan for Visitors from Abroad
and others...

BENEFITS * COVERAGE * SERVICE

LRFA.ORG

215.635.4137 info@LRFA.org

GAIDĪSIM JŪS 2020.g. RUDENĪ!

SVINAM KBLs 70 GADUS

Visu klašu salidojums • Ciānas telpās

Tagadējie un bijušie KBLs skolnieki, skolotāji,
pārziņi, vecāki un labvēļi - visi mīļi gaidīti!

Būs jauka saviesīga pēcpusdiena! tuvāka informācija sekos

#kbls70 Krišjāņa Barona Latviešu Skola Čikāgā **Vēlam visiem jauku vasaru!**

“Atdod darbam sevi, darbs godās tevi.”

Ārija, Ināra un Mārtiņ

Paldies par ilggadējiem labi veiktajiem
Čikāgas Ziņu
redakcijas un administrācijas darbiem.

Čikāgas latviešu organizāciju apvienība

Give us a call at 414-332-1744
with any of your financial needs.

In this time of difficulty with "COVID-19"
we are offering a special low
Home Equity Loan for a limited time.
60 month at 2.75% APR*

Pay down your high interest credit cards.

Take advantage of new car sales deals!

P.O. Box 510167, Milwaukee, WI 53203-0035.
Tel: 414-332-1744 Email: info@wislat.com

*Annual Percentage Rate

CELTNIECĪBAS DARBI

Piedāvā kvalitatīvi veikt ēku, istabu, pagrabu garāžu, logu pārbuves, jumtu un māju sienu segumu, cementa lējumu, elektrības kabeļu, santehnikas, krāsošanas, mēbeļu labošanas, kā arī jebkādos sīkākos darbus.

Palīdz plānot jaunas istabas vai ēkas piebūves.

Apdrošināšana ir iekļauta.

Bezmaksas konsultācija.

Raimonds Dunkelis

Tel./fax: 630-790-0320 vai 800-464-8977

www.finecraftconstruction.com

*Ģimenes īpašumā un vadībā
kopš 1883. gada*

Matz
FUNERAL HOME

410 E. Rand Road
Mt. Prospect, IL 60056-2161
847/394-2336

and

3440 N. Central Ave.
Chicago, IL. 60634-394

773/545-5420

www.matzfuneralhome.com

Zobārstniecības kabinets

Accurate Dentistry

- **Bezmaksas zobu pārbaude un konsultācija.**
- Modernas ierīces un instrumentu sterilizācija.
- Uz krāsaina ekrāna jūs redzēsiet savus zobus tieši tā, kā zobārsts tos redz.
- Ārstēšana, izraušana, neredzamās plombes, nervu kanālu un smaganu ārstēšana, zobu kosmētika, implantā.
- Neatliekamo ārstniecību izdarām nekavējot.
- Zobārstniecības darbnīca atrodas uz vietas: izgatavojam protēzes, kroņus, tiltiņus – salabošana tajā pašā dienā.
- Miega apnia (*Sleep apnea appliance*).
- Klinika ērti iekārtota pirmajā stāvā.
- Automašīnas novietošana tieši pie durvīm.
- Pieņemam no 9:00 a.m. līdz 9:00 p.m.

847-759-9599

1225 Perry Street, Des Plaines, IL
1272 Miner Street, Des Plaines, IL

2020. gada JŪNIJS

- 1 P Biruta, Mairita, Bernedīne
 2 O Lība, Emma
 3 T Inta, Ineta, Intra
 4 C Elfrīda, Sintija, Sindija
 5 P Igors, Margots, Ingvars
 6 S Ingrīda, Ardis
- 7 Sv Gaida, Arnis**
 8 P Frīdis, Frīda, Mundra
 9 O Ligita, Gita
 10 T Malva, Anatols
 11 C Ingus, Mairis, Vidvuds
 12 P Nora, Lenora, Ija
 13 S Zigfrīds, Ainārs, Uva
- 14 Sv Tautas sēru diena.
Tija, Saiva, Sentis,
Santis, Saivis**
 15 P Baņuta, Žermēna, Vilija,
Vits
 16 O Justīne, Juta
 17 T Artūrs, Artis
 18 CT Alberts, Madis
 19 P Viktors, Nils
 20 S Rasma, Rasa, Maira
- 21 Sv Emīls, Egita, Monvīds**
 22 P Ludmila, Laimdots,
Laimiņš
 23 O Līgo diena. Līga
 24 T Jāņu diena. Jānis
 25 C Milija, Maiga
 26 P Ausma, Inguna, Inguns,
Ausmis
 27 S Malvīne, Malvis
- 28 Sv Viesturs, Kitija, Viestards**
 29 P Pēteris, Pāvils, Pauls,
Paulis
 30 O Tāivaldis, Mareks

2020. gada JŪLIJS

- 1 T Imants, Rimants, Ingars,
Intars
 2 C Lauma, Ilvars, Halina
 3 P Benita, Everita, Verita
 4 S ASV Neatkarības diena.
Ulvis, Uldis, Sandis
- 5 Sv Andžs, Andrejs, Edīte,
Esmeralda**
 6 P Anrijs, Arkādijs
 7 O Alda, Maruta
 8 T Antra, Adele, Ada
 9 C Zaiga, Asne, Asna
 10 P Lija, Olīvija
 11 S Leonora, Svens
- 12 Sv Indriķis, Ints, Namejs**
 13 P Margrieta, Margarita
 14 O Oskars, Ritvars, Anvars
 15 T Egons, Henriks, Egija,
Egmonts, Heinrihs
 16 C Hermīne, Estere
 17 P Alekssis, Aleksejs
 18 S Rozālija, Roze
- 19 Sv Jaurīte, Kamila, Digna**
 20 P Ritma, Ramona
 21 O Meldra, Meldris, Melisa
 22 T Marija, Marika, Marina
 23 C Magda, Magone, Mērija
 24 PC Kristīne, Krista, Kristīna,
Kristiāns
 25 S Jēkabs, Žaklīna
- 26 Sv Anna, Ance, Annija**
 27 P Marta, Dita
 28 O Cecīlija, Cilda
 29 T Edmunds, Edžus,
Vidmants
 30 C Valters, Renārs
 31 P Rūta, Ruta, Angelika, Sigita

2020. gada AUGUSTS

- 1 S Albīns, Albīna
2 Sv Normunds, Stefans
 3 P Augusts
 4 O Romāns, Romualds,
Romualda
 5 T Osvalds, Arvils
 6 C Askolds, Aisma
 7 P Alfrēds, Fredis, Madars
 8 S Mudīte, Vladislavs,
Vladislava
- 9 Sv Madara, Genoveva**
 10 P Inuta, Brencis, Audris
 11 O Olga, Zita, Zigita, Liega
 12 T Vizma, Klāra
 13 C Elvīra, Velga, Rēzija
 14 P Zelma, Zemgus, Virma
 15 S Zenta, Dzelde, Zelta
- 16 Sv Astra, Astrīda**
 17 P Vineta, Oļegs
 18 O Liene, Liena, Helēna,
Elena, Ellena
 19 T Melānija, Imanta
 20 C Bernards, Boriss
 21 P Janīna, Linda
 22 S Rudīte, Everts
- 23 Sv Vitālijs, Ralfs, Valgudis**
 24 P Bērtulis, Boļeslavs
 25 O Ludvigs, Ludis, Ivonna,
Patrīcija
 26 T Natālija, Tālija,
Bronislava, Bronislavs
 27 C Žanis, Jorens, Alens
 28 P Auguste, Guste
 29 S Armins, Vismants, Aiga
- 30 Sv Alvis, Jolanta, Samanta**
 31 P Vilma, Aigars

LATVIEŠU EV. LUTERISKĀ SV. PĒTERA DRAUDZĒ

450 Forest Preserve Drive, Wood Dale, IL 60191-1983
tāl.: 630-595-0143

Mācītājs: Ojārs Freimanis, tālr.: 773-818-6965;
e-pasts: <ojars.freimanis@gmail.com>

Draudzes priekšnieks: Uldis Pūliņš, tālr.: 630-759-8314
e-pasts: <uvpulins5@gmail.com>

Dāmu saimes priekšiece: Ināra Blumberga,
tāl.: 847-832-0933, e-pasts: <gblumb@aol.com>

Draudzes Facebook: <[https://www.facebook.com/
Cikagas-LELBA-Sv-Petera-Draudze](https://www.facebook.com/Cikagas-LELBA-Sv-Petera-Draudze)>

Dievkalpojumi atcelti uz nezināmu laiku.

Svētdienu dievkalpojumu pārraides:

<[https://www.youtube.com/playlist?list=PLjH5go
SOV2bIRDgChzEx8AASbh7So_XWk](https://www.youtube.com/playlist?list=PLjH5goSOV2bIRDgChzEx8AASbh7So_XWk)>

Olīvkalna kapos Sv. Pēterā draudzei ir brīvas kapu vietas,
cena \$ 1,000-draudzes locekļiem un \$1,200 citiem, kas nav
draudzes locekļi; salīdzinot ar caurmēra cenu \$2,095.
Sazinieties ar Modri Galeniekū (847) 823 3713.

ČIKĀGAS LATVIEŠU BIEDRĪBA

Priekšiece: Dace Ķezbere
tāl.: 773-919-3936,
e-pasts: <itsdace@gmail.com>

Mājaslapa <www.cikagaslatviesubiedriba.com>

Facebook: Cikagas Latviesu biedriba vai Chicago
Latvian Association

2020. gada 7. novembrī – ČLB 85 gadu jubilejas
svinības.

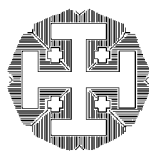

ČIKĀGAS LATVIEŠU KATOĻU KOPA

Immaculate Conception Church
7211 W. Talcott Ave., Chicago, IL

Kopas priekšnieks: Juris P. Valainis

Kopas vice-priekšiece: Zita Velkme, tālr.: 630-372-9952
e-pasts: <zitavelkme@juno.com>

ČIKĀGAS LATVIEŠU EV. LUTERISKĀ CIĀNAS DRAUDZE

6551 W. Montrose Ave., Chicago, IL 60634-1499,
tāl.: 773-725-3820, e-pasts <cianasdraudze@gmail.com>

Mācītāja: Gundega Puidza, tālr.: 708-453-0534

Draudzes priekšiece: Silvija Kļaviņa-Barshney
tāl.: 872-301-6638

Dāmu kom. priekšn.: Ināra Grigolats, tālr.: 847-729-6213

Mājaslapa: caur <cikaga.com> vai Facebook

Dievkalpojumi atcelti uz nezināmu laiku.

Ciānas draudze domās un lūgšanās ir kopā ar visu
Čikāgas latviešu saimi šajā pasaulei tik grūtajā laikā.

Mēs turpinām savus dievkalpojumus raidīt attālināti
audio versijā.

Ja jums ir interese tos noklausīties, rakstiet:
cianasdraudze@gmail.com vai zvaniet
872-301-6638.

SARĪKOJUMI/SANĀKSMES

2020. gada novembris

Sestdien, 7. novembrī, Čikāgas latviešu biedrības 85
gadu jubilejas svinības.

Sestdien, 21. novembrī, Latvijas Valsts svētku
sarīkojums Ciānā.

2020. gada rudenī Krišjāņa Barona latviešu skolas
60 gadu jubileja.

ČIKĀGAS DAUGAVAS VANAGU APVIENĪBA

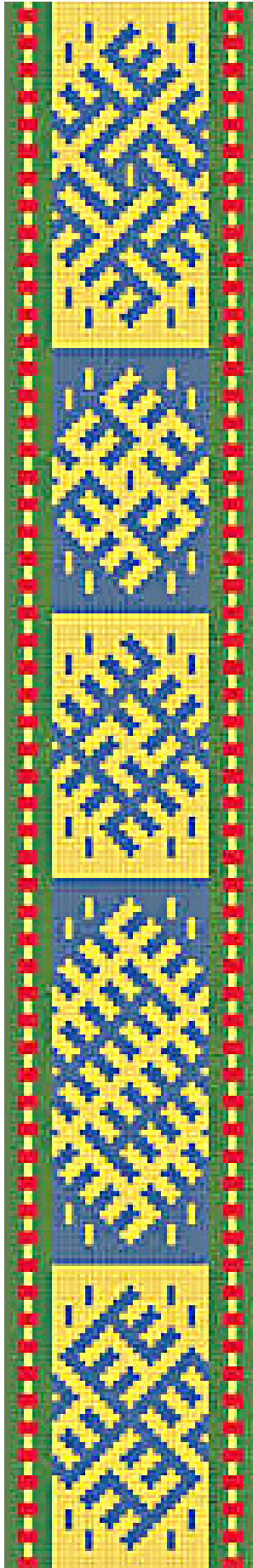
6551 W. Montrose Ave., Chicago, IL 60634-1499

Priekšnieks: Ivars Kēlers, tālr.: 773-625-4150
e-pasts: <kelivar@aol.com>

Kasiere: Ināra Grigolats, tālr.: 847-729-6213
Adrese: 600 Huber Lane, Glenview, IL 60025

DV iestāšanās maksa vienam gadam \$21.00.

Pieminēsim Komunistiskā genocīda upurus, kuŗi 1941. gada naktī no 13. uz 14.
jūniju tika izsūtīti uz PSRS soda no metnēm un piespiedu no metināšanas vietām, kā
rezultātā daudzi no viņiem gāja bojā bada, slimību un necilvēcīga apstākļu dēļ.

UNITED LATVIAN ASSOCIATION OF CHICAGO

Čikāgas Ziņas

CHICAGO NEWS, a Latvian newspaper
P.O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824

FIRST CLASS MAIL

ČIKĀGAS LATVIEŠU ORGANIZĀCIJU APVIENĪBA Priekšsēdis Mārtiņš Stāks

e-pasts: <martinstaks@gmail.com>
mobilais tālr.: 925-303-3089

ČIKĀGAS LATVIEŠU RADIO RAIDĪJUMI SKAN pirmdienās no 7:00 - 8:00 vakarā.

Tos pārraida WSBC AM 1240 viļņos

Ziņojumus un sludinājumus pieņem: V. Galenieks • tālr.: 847-823-3713,

e-pasts: <galenieks@att.net>

Silvija Kļaviņa-Barshney • Tālr.: 872-301-6638, e-pasts <skbdesign1@yahoo.com>

Ziedošanu čekus lūdzu rakstīt uz: Latvian Broadcasting vārda un sūtīt
Valijai Galenieks 1008 Hastings Str., Park Ridge, IL 60068-3262

Raidījumu ierakstu CD's var pasūtīt no V. Galenieks. Cena – \$6:00

Var klausīties raidījumus datorā, saņemot .mp3 faili e-pastā, caur Dropbox.
Informācija pie Silvijas, Pēterā vai Modrā Galenieka

CHICAGO NEWS (ČIKĀGAS ZIŅAS), a Latvian Newspaper founded in 1975, is published by the United Latvian Association of Chicago, a not-for-profit organization. Publication address: P.O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824. Printed by AUGSTUMS PRINTING SERVICE, INC., 1621 South 17th Street, Lincoln, NE 68502-2698 • Tel 402-474-1591 • e-mail: aldiss@augstumspublishing.com Editor-in-Chief: Ārija Bergmanis • Tel. 847-803-0546